

SZÍV ERNŐ

Hogyan lettem tanult ember?

Ő volt a földrajztanáróm. Egyszer kihívtam az óriási térképéhez, és fölszóltott, mutassam meg őt, ez a feladat, Ernő. És végigmutogattam, hogy Moszkva, hogy Amerika, Európa, Berlin és Párizs, hogy Antarktisz, hogy óceán, hogy sziget, hegy, völgy, alföld, sivatag. Ez mind a tanáróm.

Ő volt a matematika-tanáróm. Megtanított számolni. Azt mondta, egy. Vártam aztán sokáig. Nincs több, Ernő, mi a lófaszra vársz. Egy ennyi van? Ennyi Ernő, minden egy, minden egyetlen egy, sohasem több, az egy a valóság, mert az egy a magányos, a többi csak absztrakció, a kettő, a millió, a végtelen kitaláció. A magány nem az? Az nem, Ernő.

Ő volt a fizikatanáróm. Gyönyörű asszony, soha nem értettem. De azt megtanultam, hogyan kell elesni, hohó, a reményekkel, imákkal földíszített gravitáció. Szállni nem fogsz, Ernő, de szépen esel a földre, szépen ütöd meg magadat, szépen törsz el, na, csináld kicsi faszom, ne félj már. És amikor egyszer napokig nem tudtam fölállni, ott ült mellettem, gyöngyözve, szirmozva, világolva, mint az úregyetem, és fogta a kezem, egyszer csak szólt nekem az úr kék hangján, ez jó volt, Ernő. Jó volt, kisfaszom. De még mindig csak kettes.

Ő volt a kémiatanáróm. Ernő, tudod, mi az, hogy kémia. Nem tudtam. Izgatás, Ernő. Az özszeesküvők értelmetlen vonzódása, ez a kémia, hogy felgyújthat téged más is. Robbanhatsz, gyulladhatsz, elpárologhatsz.

Ő volt a történelem-tanáróm. Megmutatta, hogyan végzem. Lefejezett. Bekísért egy helyes pogromba, ahol aztán úri cipők, inas bakancsok rugdostak agyon. Kinevezett. Megkoronázott. Lelövetett, mint egy kutyát. Börtönbe zárt. Megcsalt. Az összes sarházi kisdíákkal megcsalt. Jobban szerettem, mint magamat.

Ő volt az irodalom-tanáróm, többször megerőszkolt. Néha én is megerőszkoltam. De inkább sétáltunk. El tudtunk sétálni az égig, a világvégéig, még Istenig is, aki nincsen. Besétáltunk a pokolba, volt szívószál.

Ő volt az énektanáróm, olyan gyönyörű volt, hogy nem tudott megtanítani az énekre. Nem lett dalom, himnuszom. Nem értem a kottát se. Hangjegyek. Mik azok. Addig tanított, míg azért lett dúdolásom. Hogy eldúdolhattam őt is, lalala.

Ő volt a rajztanáróm, sokat verte a kezemet. Folyton. Nem volt szabad eget festenem. Erdőt. Vízet. Tüzet. Embert. Járműveket. Megtiltotta. Lefestette, kiradírozta. Illetve egy embert mégis szabad volt festeni. Őt.

Ő pedig a nyelvtanáróm volt. Azt mondta nekem, minden érdekes, minden fontos, a zene, a kép, az érzés, a hangulat, a gondolat, de a legfontosabb a szó. Miért az a legfontosabb? Mert semmi sem vagy, bármit is látsz, érzel, gondolsz, csak egy szó. Egy szó vagy, Ernő, semmi több.

Ő az a tanáróm volt, akiről nem tudtam, miféle tanáróm. Nem tudtam mit tanít. Mi a szaképesítése. De azért tanított. És addig csinálta, mígnem vers lett belőlem. Semmi se voltam már, csak minden. Csak egy ázott, bicegő, véres fillérekkel kérkedő vers. Ez voltam. Vagyok. Most már így maradsz, szólt rám, míg szavalgatott ez a tanáróm, vers maradsz, míg ki nem csöngetnek neked, Ernő.